

нието му. Но като тя се отказваше споредъ законътъ, тогазъ самъ той се качи и отиде въ храмътъ, и като я хвана за ръка завлече я съ насилство, а като се побѣди тя отъ силата му рече, тъй : „ О синко, непобѣдимъ си.“ Това като чу Александръ дойде му приятно, и каза че не е било нужно вече за друго прорицание ; защото имаше онова прорицание, което той искаше да му даде. А щомъ бѣше вече тръгналъ за да воюва, види се че и други знамения бѣха станали отъ богътъ, защото около Ливитра ¹ на едно мѣсто наречено Орфей сжществуваше една елха, която на ония дни бѣше испуснала много потъ. И всичкитѣ бѣха уплашени отъ знаменieto ; но Аристандръ оракулътъ каза имъ да се удържатъ защото означаваше то, че Александръ щѣлъ

672 да извърши чудни и завоювателни работи, които ще даджтъ много потъ и трудъ на поетитѣ и на музикалнитѣ мъжиие за да ги пѣятъ.

§ 15. А множеството на Александровата войска, едни казватъ че бѣше тридесетъ хиляди душъ пехота, и петъ хиляди конници ; а други че е била тридесетъ и четири хиляди пехота, а четири хиляди конници. Но пари за нуждитѣ потрѣбности за войската Аристовулъ ². казва че не сж били повечеотъ седьмдесетъ таланта (420000 лева); а Дурий ³ казва че Александръ имаше

1) Едно планинско мѣсто, което се намира между Тесалия и Македония.

2) Александровъ войвода, който и писа дѣянията му.

3) Историкъ въ врѣмето на Штоломей Филадельфискаго.